

са нахлували - не непременно с разрушителна цел - "разни племена", идеологии, ценностни системи, мерки за нещата. "Изграждайки картината" на такъв национален живот, тя не е направила само едно - не е потърсила съответствието му в индивида, който да поеме върху себе си нравствения товар от дезориентиращо струпалите се върху земята ни светове. "Нощ" първа носи в пълнота усещането за този умножен товар, внушавайки непоносимостта му с достъпна само за Яворов сила. Чрез този поет българската лирика се домогва до "вътрешния образ" на балканския кръстопът далеч преди понятия като "кръстопътен човек" да се разпространят у нас благодарение на откровения от ранга на Иво-Андричевите. Яворов изпреварва и учителя си Славейков, чиято "Кървава песен" също "извежда тезата" за граничната ни позиция "между възток и запад".⁴

Оттук и обяснението, че вторият интересуваш ни текст - "Песен на песента ми" - "манифестна", "програмна" творба, "чертаеща пътя на новото ни изкуство от началото на XX век", е с по-нисък емоционален градус. В нея н а м и р а т н а з в а н и е т о с и новостите от "Нощ", постигната е - доколкото е възможно - вътрешната перспектива на "свръхземните въпроси, които никой век не разреши".

Да съразположим два откъслека с една и съща междутекстова памет: цитираното от "Нощ":

прости разблудното си чадо.

Ще бъда твой!

и много известното встъпление от "Песен на песента ми":

Най-сетне ти се връщаш, блуднице несретна,
с наведена глава...

В "Нощ", както видяхме, болезнено каещият се "блуден син" няма да достигне до зовящата го Родина - докато в "Песен на песента ми" "блудница(та) несретна" все пак намира своя пристан ("Ела при мен. Ела у мен...").

Разбира се, втората творба не "решава проблемите" на